

najviše moći dati i učiniti, a bez i najmanje štete po svoju specifičnu i tradicionalnu misiju nositelja više duhovnosti i viših asketskih ideala; bez rizika posvjetovnjačenja i lajicizacije.

Ideja je, čini nam se, dobra, pa i vrlo dobra. Pojednostavljuje su, dakako, stvar mjerodavnih. Gdje će valjda taj jedan, kolektivni, sestarski ispovjednik moći posluživati, na svome teritoriju, sve sestarske kuće i raznih družbi. Gdje će ih opet, takvih kolektivnih ispovjednika, biti možda i više — i iz raznih redova i samostana — i za sestre jedne družbe napose.

A gdje nema (muškoga) samostana, može krajevni sestarski ispovjednik biti i koji vrijedan svjetovni svećenik: negdje župnik s koje centralne župe, ako ima kapelana, a negdje možda i umirovljenik.

Problem je, na svaki način, otvoren i — aktualan. A zadugo je vatio za rješenjem. Bit će takvih problema još. A najbolje je, da i kod njih inicijativa dođe do onih direktno zainteresiranih, a dobromjernih.

Dolazi već. I kod nas. I u samoniklu obliku. Šta su drugo naše »župske sestre«? Šta su drugo naše ženske i redovničke »katehistkinje« i orguljašice i oni tečajevi, što se, s toliko truda, za njih priređuju? Šta su drugo i naše, sve češće i spontanije, svećeničke rekolleksije po dekanijama? I naši svećenički tečajevi i kongresi?

Crkva živi i modernizira se, u Duhu Svetom, i bez »modernizma« i »modernista«!

C. C.

EXEMPLA TRAHUNT...

Pošao sam na put. Pred tri godine. Baš nekako u ovo, zimsko vrijeme. Bilo je i snijega, a i studeni izobilje. Još više nego ove godine. Sjećam se dobro, kako sam jedne večeri već u debeli mrak, s autobusne stanice, s kovčegom u ruci, koračao sam prema obližnjem svećeniku između dva zida snijega, viših od mene.

Taj put je bio posve privatna karaktera. Pa ni plana, unaprijed zacrtana, nisam imao. Nisam putovao zato, da vidim, kako drugi rade. Samo usput ću i to pogledati. Napose nisam kanio forsirajućim tempom mijenjati mjesto za mjestom, župu za župom. Unaprijed sam, naprotiv, odlučio samo na dva mjesta ostati malko dulje, da se ljudski rastresem i odmorim. Bile su zimske školske ferije. Ali faktički se je moje putovanje okrenulo u posjet mnogim župama i župnicima, u kratkom vremenskom razdoblju, i izgledalo je, kao da sam putovao sa željom, da se obogatim lijepim iskustvima i poticajima.

U mjesto svoga djelovanja vratio sam se pun lijepih doživljaja i s još većom voljom za rad u Božjem vinogradu. Imam to zahvaliti svojoj starijoj i mlađoj braći svećenicima — njihovu primjeru, njihovu oduševljenju, njihovoj revnosti. Ti su mi doživljaji dali i inspiraciju za prvu propovijed iza povratka. A tako su me impresionirali, da ih se i danas živo sjećam.

Zahtjev je normalne ljudske naravi, da čovjek drugima pripovijeda ono, što je sam doživio. Lijepe stvari za ugled, a loše za opomenu. I ja ću ovdje iznijeti bar neke stvari, što sam ih vidio. Ali

samo dobre. Možda je bilo prekratko vrijeme te zlih nisam ni opazio. Ili su one pozitivne bile tako lijepe, te su manje zgodne stvari ostale nevidljive.

* * *

Došavši u prvo planirano mjesto svog putovanja, grad sa mnogo crkava, u jednoj mi je crkvi upao u oči krasan Betlehem. Bilo je to iza I. nedjelje po Bogojavljenju. Čini se, da treba samo pohvaliti taj običaj novijeg vremena, koji — bar u našim sjevernim krajevima — postaje sve općenitiji, da se Betlehem i božićna drvca po crkvama drže sve do Svijećnice uključivo (ili bar do pred Sedamdesetnicu)¹). Pa taj božićni štimung tako je dragocjen; osobito za našu djecu. Praksu bi Betlehema trebalo proširiti po svim našim krajevima. Ali bi se trebalo onda ujedno i pobrinuti, da ti betlehemi budu svagdje što veći i što ukusniji. Takve sam i nalazio više-manje svagdje po crkvama, gdje sam bio.

U spomenutoj mi je crkvi upala u oči i masa živog cvijeća po oltarima. U crkvi, gdje je od velike studeni i voda u škropionici bila zaleđena. Kad se ne škrtari prema Isusu, i vjernicima se otkrivi led oko srca, pa znaju biti prema crkvi i svećeniku upravo nevjerojatno plemeniti. Sveci su nam za to najbolji dokaz.

* * *

U istom sam gradu posjetio i župu, u kojoj djeluje i jedan izvanredan propovjednik. Pokazivao mi je dosta debelu bilježnicu, punu krasnih suvremenih stvari — materijal za propovijedi. Bez vlastitih, osobnih stvari nema dobre propovijedi. Misli, što su se rodile u mojoj duši, iznijet ću posebno uvjerljivo. A zar će bez uvjerenosti propovijed djelovati? Ali valja takve misli odmah zabilježiti. One su ptice selice. Vrlo se često neće više nikad povratiti. A valja bilježiti i primjere, događaje. I, što ih doživimo, i, što ih čujemo, i, što ih pročitamo. Valja si pribaviti i suvremenu katoličku literaturu. Spomenuti mi je svećenik pokazao časopise, za koje dotle nisam znao, ni da postoje. I, što čujemo na radio ili nademo u dnevnoj, tjednoj i mjesečnoj štampi, može se vrlo zgodno iskoristiti. I onda još snažne Isusove riječi iz Evanđelja, i bar malo smisla za psihološko obrađivanje tema, i propovijed će biti prvorazredna. A ne bi trebalo valjda ni reći, da će ipak sve biti samo aes sonans, ako ne zalijemo molitvom i ne oplodimo žrtvom.

* * *

Ušao sam i u crkvu. Takvo obilje oglasa još nigdje ne nađoh. Pod staklom, odnosno pletenom žicom, nove knjige s preporukom. Tu su oglasi za Mise; ondje pozivi na čestu sv. Pričest; obavijest o proslavama goda po raznim drugim mjesnim crkvama; propagandni materijal i raspored za vjeronauk; itd.

Tu vjernici već na ulazu u crkvu dobijaju lijepe misli, s kojima onda ulaze, a pomalo se i bave u crkvi. Oglasi su uvijek znak svećeničke revnosti.

1) Ako naši liturgijski stručnjaci, a pogotovu naše crkvene vlasti možda drugačije misle, ja povlačim svoju tezu. — Op. p.

Mnogi se oglasi nalaze i pred ulazom u župsku kancelariju. Opazio sam tu i jednu vrijednu suvremenu tiskanu knjigu, koju sam već na par mjesta bio uzalud tražio. I ušao tom zgodom u razgovor sa župnikom. I saznao lijepe stvari kao nadopunu onoga, što sam čitao u oglasima. On, napr. dijeli besplatno mladeži neke za njihovu dob važne knjige. Tako i mladencima. I uopće smatra neophodno nužnim, da svećenik bude apostol katoličke štampe.

* * *

Po čičoj sam zimi jedne nedjelje autobusom krenuo u tu župu, da ispovjedim i pričestim jedan bolesnički bračni par. Često mi pišu: »Kad ćete nas opet doći ispovjediti i pričestiti?« Župnik me je dočekao radosno: »Upravo ste mi izvrsno došli. Uzet ćete mi veliku Misu i propovijed, te jedan sprovod. Imam ih dva. I, kadgod ste u blizini, vazda mi se navratite! Uvijek ću vam se obrađovati!« Ni traga kakvoj ljubomori radi onog bolesničkog para. Dapače, gdje god i kadgod se susretremo, uvijek mi zahvaljuje na duhovnoj pažnji, što je poklanjam tim njegovim bolesnicima.

Sve bi to on bio morao sam obaviti; ali je jedva dočekao, da dio posla prebaci na mene. Jako mu se žurilo. Zašto? On i egzemplarni susjedni seoski župnik, nadaleko poznat kao izvrstan vjeroučitelj, drže neku vrst misija za mladež u nedalekom većem mjestu. Dakako, inicijativa je došla od tamošnjeg župnika, a spomenuta ju dvojica prihvatiše objeručke. Moj gostoprimac već je bio pripremio svoj diaskop, a sad je izabirao i filmine, koje će onamo ponijeti radi zorne obuke. Suvremena pastorizacija! Spasavanje mladeži od kojekakvih negativnih utjecaja našeg vremena!

I drugih lijepih stvari vidio sam na toj župi. Upao mi je u oči krasan antipendij božićnog karaktera. Njega i efikasan propagandni plakat za vjeronauk izradila je umirovljena profesorica. Tu sam vidio i, kako važnu ulogu igra u modernoj pastorizaciji vlastiti auto.

A crkva? Ta je imala tako snažan, a ukusan božićni ugodaj, da se nisam mogao svladati u radoznalosti: »Tko vam je tako divno uredio i uresio ta golema božićna drvca?« »Crkvu uvijek ja sam uređujem!« Božićna drvca bila su visoka poput onih pokraj velikog oltara u isusovačkoj crkvi u Zagrebu.

* * *

Istu sam večer već bio u posve drugom kraju. Sutradan sam imao večernju Misu u župskoj crkvi. Bilo je to za vrijeme Molitvene oktave. Bila je tolika zima, te bi se vjerojatno i vino i voda smrzli, da nisu bili ugrijani, a onda ta temperatura čuvana u posebno udešenu sandučiću. Vrlo pametno čuvanje svećenikovih ustiju i disnih organa!

Pa ipak je bilo jako puno svijeta na sv. Misi i pri Stolu Gospodnjem. I ministranata je bilo puno u sakristiji. I djece, koja su lijepo i pobožno recitirala sv. Misu.

Tri su svećenika na toj velikoj župi. Dakako, velika rijetkost u naše doba. Za najstarijeg od njih — blag i nasmijan, a iskreno pobožan; pravi pastirski lik — piše mi ugledna katolkinja: »Dobili smo izvrasnog ispovjednika. Penitent ima osjećaj, da je pred čovjekom,

koji sve zna!« Može li biti ljepše pohvale za ispovjednika? Za svećenika, koji vodi intenzivan duhovni život, a knjige mu ne leže pod naslagama prašine, uvijek će se moći to reći.

U pohvalu mjesnom župniku govori među ostalim i čista i uredna crkva. Ljude osvaja već samim lijepim nastupom u saobraćaju.

Jedan veliki plakat donosi puno podataka o sad već pokojnom Ivanu XXIII. i o II. Vatikanskom koncilu. To je opet zasluga simpatičnog i revnog kapelana, koji još uvijek miriše po svetom ređenju, a odlikuje se uz ostalo i darom invencije. Govori o tome i vrlo originalan, a jako impresivan plakat o sv. Ispovijedi. Slično kani obraditi i sve druge sakramente.

***

Ali je posebna atrakcija toga ovećeg grada, koji je sav načičkan dimnjacima raznih tvornica, novo osnovana župa i njezin župnik. Netko mi je još pred par godina nešto pisao o njemu. Samo se sjećam, da se je radilo o vrlo lijepim stvarima. Ponovo sam se zainteresirao za njega radi par njegovih malih knjižica, vrlo zgodnih, praktičnih i potrebnih. Tiskane su u štampariji. Osjetio je njihovu potrebu na terenu. A, da ih u što većem broju proturi među svijet, udario im je najnižu moguću cijenu. Dakle zbilja čisti i posve nesebični apostolat.

Svećenici takva kova znaju biti ljudi za sebe osobno minimalnih zahtjeva. Takav je i on. Valjalo je riješiti pitanje stana. Sagradio je sobu — znate, gdje? Iznad sakristije grobljanske crkve. Pravi Isusov pustinjač. Živi sam, na osamljenu mjestu, a u neposrednoj blizini euharistijskog Spasitelja. Ta mu crkva služi i kao župska crkva.

Rekoše mi, da je stvar već gotova — ima odatle biti povučen na odgovorno centralno mjesto u nadbiskupiji. Čovjeka posebno veseli, kad su na odgovornim položajima skroz idealni i nesebični ljudi; prokušani pastoralnim patnjama, bogati iskustvom, praktičari, a ne birokratski teoretičari.

***

Već sam zaboravio, koliko sam vjeronaučnih plakata našao u crkvenom predvorju, te unutra po zidovima. A svi ukusni i zanimljivi. I sa vrlo zgodnim crtežima. Već će i sama njihova množina, skopčana s raznolikim tekstom, gledaocima i čitaocima sugerirati uvjerenje, da je vjeronauk zbilja važan. Ušao sam i u vjeronaučnu sobu — nasuprot sakristiji. Tu sam našao masu pomagala za poučavanje u vjeri. Ali i peć. Djeca će daleko radije dolaziti u ugrijane prostorije negoli u hladne. I ploču. Ako je ploča potrebna za ostalu školsku obuku, valjda je i za vjeronauk.

Imaju li sve crkvene osobe dovoljno smisla za sve potrebe i probleme suvremene katehizacije? I naše redovničke zajednice? Od ženskih bi redovničkih družbi čovjek donekle još više očekivao, negoli i od muških. Jer su ti problemi i problemi srca. A baš kod njih čovjek katkada nailazi na pomanjkanje smisla za potrebe suvremene katehizacije, na pomanjkanje požrtvornosti, samoprijedora, nesebičnosti, razboritosti, ukusa — srca. Morali bismo svi spoznati krajnju hitnost dobrog i suvremenog rješenja svih vjeronaučnih problema!

U drugoj župskoj crkvi — bila je baš nedjelja — našao sam Župnika u sakristiji. »Pokažite mi, molim, vjeronaučnu sobu!« Slično kao i u maloprije spomenutoj. Da; zaboravio sam spomenuti — vrijedi to za obadvije župe — i dječje sv. zaštitnike pod staklom na zidovima. »I onu gospodarsku zgradu«, pokazuje mi je Župnik kroz prozor, »preuredit ćemo za potrebe vjeronauka; ova nam soba nije dovoljna!« »A ovaj prazan prostor između tih dviju zgrada i zida, koji opasuje crkvu, sigurno ćete upotrijebiti kao igralište za djecu, koja dolaze na vjeronauk?« »Da!«, glasio je odgovor. Da očuva polaznike vjeronauka od negativnog utjecaja zločeste djece i ulice.

I ovdje crkva čista, lijepa i ukusno uređena. Upao mi je u oči osebujan Križni put. Po sedam postaja, s jedne i s druge strane, pred svetištem, grupirano je u jednu grupu. Takva je u posljednje vrijeme tendencija s postajama Križnog puta u velikom katoličkom svijetu. Ide se za tim, da se vjernika, dok obavlja pobožnost, što manje rastresa hodanjem od jedne postaje do druge. — Ne znam sam, da li bih ovdje radije vršio propagandu za takvu vrst Križnog puta ili pak za našu mladu domaću umjetnicu L. U., koja ga je izradila? Izrađene su te postaje zbilja ukusno i solidno, a čuvstva, što ih izazivaju u srcu gledalaca, puna su zdrave pobožnosti.

Još jednu lijepu stvar našao sam u toj župi. Župnik se je zbilja nesebično pobrinuo za majku svećenika, koji je otišao u samostan. Ostala je bez igdje ikoga, i on ju je uzeo pod svoj krov. I brine se za nju, kao da joj je rođeni sin. Odonda ga prati u njegovu pastoralnom djelovanju još posebno očit Božji blagoslov.

***

Što doživjeh na tom mjestu, nadilazi svojom čarobnošću sve ostalo. Čisto mi je žao počinjati, jer ono, što vidjeh i čuh, moglo bi, bez refleksija, ispuniti cijelu malu brošuru. Ali hajde, da reknemo bar nešto.

Na onoj strašnoj klizavici te zime i on je gadno nastradao. Onesposobio se za posao. Te je nedjelje tek počeo opet sv. Misu redovito služiti. Ali si je nogu tako utrudio, da je iza prvih dviju sv. Misa morao leći. On leži i razmišlja, a oko stola u sredini sobe okupljeni su mu ministranti. Zabavljaju se raznim igrama »Čovječe, ne ljuti se«, šah i dr. Obilje naranči na ormaru — donijeli su ih svom obljubljenom Župniku njegovi dobri župljani — pripada i njima.

Samo ću nabacati nešto od misli, koje mi se tu nameću. Ljubav Prijatelja malenih u srcu i u djelovanju njegova vjerna svećenika! Djelotvorno rješavanje problema, kako očuvati djecu od negativnih utjecaja ulice! Osiguravanje ministranata! Briga za svećenički podmladak! Predobivanje roditelja preko djece za Boga i vjeru! Mislite li, da takvu svećeniku djeca neće dolaziti na vjeronauk? U početku (tada još nisu prošle ni dvije godine, kako je taj svećenik došao na tu župu!) broj polaznika vjeronauka (zajedno s mladićima i djevojkama!) iznosio je 120 — a u vrijeme moga posjeta bilo ih je oko 400.

Pripovijedao mi je, kako je divnu tijelovsku procesiju imao 1962. Četiri su sjenice podigle građevinarske poslovođe iz župe. Građe je okolo naokolo iznutra bilo obloženo bijelim platnom, a na platnu stotine karanfila. Svi travnjaci između staza, kud je išla procesija, bili su ukrašeni ljiljanima i cvijećem u loncima. Sve su mu to učinili njegovi tako dobri vjernici.

Premalenu crkvicu valjalo je proširiti. Bilo je puno posla. Tri do četiri mjeseca radilo je 15—20 ljudi, građevinske i druge radove, posve besplatno. Glavni od njih dolazi nakon sretno završena posla Župniku, pa mu govori: »A sada ću vam jedne večeri morati doći na razgovor o svojoj duši!« Jedan ugledan župljanin dolazio je svake večeri, nakon dnevnih radova, da pomete crkvu.

Sve nam to govori o neobično dobrim i plemenitim vjernicima. Ali zar ne vidimo kroz svjetlo spomenutih činjenica jasnu sliku njihova Župnika? Pobožna, revna, ljubezna, nesebična, požrtvovna, dobra propovjednika i razborita čovjeka! Nisam se nimalo začudio, kad sam čuo, da su vjernici plakali, kad im je njegov zamjenik bio saopćio, da im je Župnik bolestan.

Jedno hoću da posebno istaknem: Pitao sam ga, da li laska svojim vjernicima. Ne! On im uvijek posve otvoreno predbacuje i žigoše sve, što ne valja. Drži se one Pavlove: »... pokaraj, zaprijeti, umoli...« (II. Tim. 4, 2). A ja smatram, da je to već zahtjev poštenja. Poštenja i pravde prema Bogu i prema ljudima. I, da je dobrim dijelom odzvonilo kršćanskoj istinoljubivosti, jednoj od glavnih značajki pravoga kršćanstva, bez takve otvorenosti.

***

Jedva smo počeli razgovarati, odmah mi je rekao — još vrlo mlad upravitelj vrlo prostrane i brojne župe: — »Bit ću vam zahvalan, ako mi pomognete naći časne sestre za potrebe moje župe«. Poznam toga svećenika već par godina. Vrlo revan! Velika su blagodati bar 2—4 redovnice na župi. Organizacija uvijek više vrijedi od nepovezanih pojedinaca. Tu je i dvostruki, ako hoćete, i četverostruki nadzor. Samo se onda redovnice ne smiju pačati u stvari, koje na njih ne spadaju. I treba da imaju iskreno poštovanje prema svećeniku. Treba li posebno naglasiti, da nije važno, kako će ga titulirati, i da ljubljenje svećeničke ruke nije bitni elemenat u poštivanju crkvenih službenika. Ali treba opet i opet reći, da je temelj poštivanja u nutрини: uzvišeno mišljenje o svećeničkoj službi, lijepo mišljenje o svećenikovim naporima, čuvanje od krivih sudova, isključenje svega policijskog prema svećeniku, prihvaćanje obrazloženih zahtjeva i savjeta itd. Ne smiju ga ometati u vršenju crkvene službe i u obdržavanju crkvenih propisa, napose s obzirom na čast Presv. olt. sakramenata, već ga u punoj mjeri pomagati u njegovu revnovanju. I napose treba da su redovnice na župi — već kao Isusove zaručnice! — svijesne, da im je glavna zadaća posvećivati svećenike. Molitvom i žrtvom. Da budemo sveti i revni.

Očito je po svemu, da taj svećenik želi što više učiniti. Već nekoliko godina lomi jednog starijeg svećenika, da mu dođe na stalno ispomaganje. Da ga lakše privuče, obećaje mu punu slobodu revnovanja.

Podigao je i kapelu u čast Fatimskoj Gospi. Revnost u širenju pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu i Bezgrj. Srcu Marijinu, u propagiranju I. petka i I. subote, u populariziranju misli iz Fatime i u širenju smisla za moljenje krunice — za mene je poseban znak, da je svećenik svijestan vremena, u kojem živi, da pozna želje svoga Vrhovnog Gospodara Isusa.

Spomenut ću i jednu časnu sestru u ovom nizu pozitivnih svećeničkih primjera. Radi par riječi o vrlo važnoj stvari u svećeničkom životu i djelovanju.

Sjetio sam se, kako mi je pred više godina, sada nakon rata, na moje pitanje: »Tko vam izrađuje tako ukusne i uspjele crkvene plakate?«, jedan župnik odgovorio: »Te i te časne sestre«. Pozvonio sam na njihovim vratima. Kad su me pustili u samostan, opazio sam jednu ozbiljnu sestru, kako stoji pred zidnim satom. Brzo sam se do-sjetio, šta je. Sve je pogledavala na sat, da TOČNO u određeno vrijeme pozvoni. A koja je točnost važnija? Kod redovnica, da se sve točno odvija po dnevnom redu, ili pak naša svećenička točnost, o kojoj ovisi duhovno dobro ne samo kojeg desetka članica samostana, već mnogo stotina povjerenih nam vjernika. Važno je, da mi svećenici uvijek točno u određeno vrijeme počnemo sv. Misu, vjeronaučnu pouku, razne pobožnosti. Da bude uvijek točno u određeno vrijeme otvorena kancelarija. Itd. Potrebno je, da svaka promjena glede sv. Misa i drugih pobožnosti bude na vrijeme stavljena vjernicima na znanje. Koliko je već puta izostavljena nedjeljna i blagdanska sv. Misa radi svećeničke netočnosti. Koliko su već puta radi toga povučene fatalne konsekvencije od strane vjernika. Koliko je već puta bilo posve opravdana ogorčenja u vjerničkim srcima. Pa i valovi mrmljanja znaju proći kroz crkvu, kad moraju ljudi za hladna vremena i po 10 minuta čekati svećenika. Ja sebi ne mogu zamisliti svećenika, kojemu nije iskreno stalo do toga, da bude što više vjernika i radnim danom na sv. Misi i na sv. Pričešti. Netočnost svećenika je smrt i slušanju sv. Mise radnim danom i često sv. Pričešti. Kao što je ona časna sestra pružala dražestan prizor onim svojim stalnim pogledavanjem na sat, kako bi točno u određeno vrijeme potegla za samostansko zvono, tako služi na veliku utjehu vjernicima, kad gledaju svećenika, koji svaki dan, već obučen, čeka u sakristiji na otkucaj sata, da točno u određeno vrijeme krene u crkvu.

***

Hoćemo li poprimiti za sebe i za svoju župu, za svoje svećeničko mjesto i djelovanje, štogod od ovdje nabrojanih lijepih stvari?

Kad samozadovoljno odbijamo sve, što imaju drugi, i umišljamo si, da je kod nas sve dobro, to ne dolazi nikada od duha revnosti. Nije to ni znak naše ljubavi prema istini. I nema tu ni govora o poniznosti, bez koje se mora rušiti zgrada, što je gradimo. »Omnia autem probate; quod bonum est, tenete!« (I. Sol. 5, 21.)

Prihvatimo napose ono, gdje se očito radi o volji Božjoj, o volji Crkve. Kad ispravnost stvari, pobožnosti, metode možemo lako upoznati po plodovima. I. petak i I. subota; rana i česta sv. Pričešć; večernje sv. Mise; i još koješta drugo.

***

Voda, koja dugo stoji, mora se, nuždom kemijskih zakona, u-smrdjeti. Dogme i svi drugi božanski elementi u Crkvi daju joj veličinu vječnosti, stalno je pomlađuju i poljepšavaju, i bez posebnog nastojanja nas ljudi, koji smo joj predvodnici ili pripadnici. Ali sve ono, što je ljudsko u njoj, makar i nije grješno, treba stalno mije-